

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

07 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte: Timofti Vladimir,
judecători: Toma Nadejda și Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscriptie Cahul, Tomița Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Anghel Ion XXXXX, născut la XXXXX,
originar din s. XXXXX, domiciliat în
XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.08.2016 – 09.06.2017;

Instanța de apel: 27.06.2017 – 14.11.2017;

Instanța de recurs: 25.01.2018 – 13.03.2018;

Instanța de apel: 11.04.2018 – 20.06.2018;

Instanța de recurs: 10.09.2018 – 07.11.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 09 iunie 2017, Anghel Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 172 alin. (2) lit. b²), la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul lui Anghel Ion în beneficiul SMLR Cantemir, cheltuielile de judecată în mărime de 57 lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat *în fapt* că, la 22 iunie 2016, ora 01:00, inculpatul Anghel Ion, aflându-se la domiciliul său din XXXXX, împreună cu soția sa, XXXXX, cu care conform art. 133¹ Cod penal, sunt membri de familie, în scopul de a întreține un raport sexual în formă perversă, a numit-o cu cuvinte necenzurate, înjosindu-i onoarea și demnitatea, a lovit-o cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, prin ce, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 123 din 29 iunie 2016, i-a cauzat leziuni corporale neînsemnate, însă nu și-a dus intențiile până la capăt, din motive independente de voința sa, pe motiv că victima XXXXX a opus rezistență și a reușit să fugă.

Acțiunile lui Anghel Ion au fost încadrate în baza art. art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca *satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, acțiuni săvârșite asupra unui membru de familie, care din cauze independente de voința făptuitorului nu au fost duse până la capăt.*

3. Avocatul Josu Artur în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În argumentarea apelului a invocat, că nevinovăția inculpatului este dovedită pe deplin prin probele administrate, or partea vătămată a declarat în cadrul ședinței de judecată că a depus plângere falsă și se căiește de acest fapt, motiv pentru care în privința ei este intentat dosar pe art. 312 alin. (2) Cod penal.

Declarațiile părții vătămate date inițial diferă de cele făcute ulterior, după care partea vătămată a recunoscut că a depus mărturii false în plângere, iar toată învinuirea se bazează doar pe declarațiile ei. Alte probe concludente acuzarea nu a prezentat, acestea neexistând.

În ședința de judecată partea vătămată a recunoscut depunerea declarațiilor false.

Mai mult, instanța a constatat prezența în acțiunile inculpatului a violenței fizice realizată prin lovire, cu cauzarea părții vătămate a vătămarilor corporale neînsemnate, fapt care nu a fost negat de inculpat. Deci, acțiunile inculpatului, nicidecum nu pot fi calificate ca tentativă de satisfacere a poftei sexuale în formă perversă.

În lipsa probelor directe privind săvârșirea vreunei infracțiuni de către inculpat, instanța de fond și-a bazat sentința de condamnare pe presupuneri și declarațiile false ale părții vătămate.

La fel, instanța de fond nu a ținut cont de faptul, că inculpatul este o persoană caracterizată pozitiv, nu are antecedente penale la vârsta sa, ceea ce dovedește încă o dată că acesta nu este un infractor, astfel, chiar și în cazul dovedirii vinovăției acestuia, urma a-i fi aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate.

3.1. Avocatul Chiriacov Grigore în numele inculpatului, la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motivul lipsei elementelor infracțiunii.

Apelantul a invocat, că în cadrul cercetării judecătorești, învinuirea adusă inculpatului nu și-a găsit confirmare.

Fiind audiată partea vătămată de mai multe ori în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de fond, a făcut declarații contradictorii.

Or, instanța trebuia să rețină chiar și din declarațiile părții vătămate făcute în cadrul urmăririi penale că pe inculpat nimeni nu l-a împiedicat să-și ducă intenția sau acțiunile de satisfacere a poftei sexuale în forme perverse până la capăt. Unicul fapt, că posibil o fi obosit, și s-a culcat, nici de cum nu poate fi reținut ca motiv independent de voința făptuitorului de a-și duce intenția până la capăt. Nu poate fi reținut nici faptul că inculpatul nu și-a dus intenția până la capăt, deoarece victima a opus rezistență și a reușit să fugă. Or, în cadrul urmăririi penale partea vătămată declarase că inculpatul o împiedicase să fugă ținându-i

ușa, iar apoi văzând că nu poate s-o convingă să întrețină raport sexual s-a culcat, iar ea s-a culcat alături.

Astfel, făptuitorul a renunțat de bunăvoie de a săvârși infracțiunea.

A menționat, că în practica judiciară în cauzele din categoria infracțiunilor privind viața sexuală a fost menționat că renunțarea de bunăvoie de a săvârși infracțiunile prevăzute de art. 171 sau 172 Cod penal, urmează să fie examinată ca circumstanță care exclude răspunderea pentru aceste infracțiuni.

În acest caz, persoana poartă răspundere doar pentru fapta prejudiciabilă săvârșită real și cu condiția că ea conține elementele constitutive ale infracțiunii.

Din declarațiile părții vătămate rezultă că inculpatul a maltratat-o pe motiv de răzbunare, deoarece aceasta nu a dorit să întrețină cu el raport sexual, respectiv în speță tentativa de comitere a infracțiunii imputate lipsește.

În opinia apărării, instanța trebuia să se conducă de prevederile art. 56 alin. (1)–(3) Cod penal.

4. Prin decizia Curții de Apel Cahul din 14 noiembrie 2017, apelurile au fost admise, casată sentința integral și pronunțată o nouă hotărâre prin care procesul penal intentat în privința lui Anghel Ion în baza art. art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, a fost încetat din motiv că fapta constituie o contravenție.

Anghel Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 78¹ Cod contravențional, procesul contravențional fiind încetat, în legătură cu prescripția tragerii la răspundere contravențională.

4.1. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a reținut că, la materialele cauzei nu sunt probe care ar demonstra că inculpatul ar fi întreprins careva acțiuni îndreptate spre săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal.

Potrivit rechizitoriului, inculpatul nu și-a dus până la capăt intențiile criminale, din motive independente de voința sa, deoarece victima a opus rezistență și a reușit să fugă, circumstanțe pe care și prima instanță greșit le-a apreciat ca fiind constatate.

Astfel, nu este clar din ce considerente, în învinuirea adusă, s-a ajuns la concluzia că inculpatul nu și-a dus până la capăt intențiile criminale, din motive independente de voința sa, din motiv că victima a reușit să fugă.

Instanța de apel a respins argumentele apărării privind achitarea inculpatului, deoarece din raportul de expertiză medico-legală nr. 132 din 29 iunie 2016, rezultă că la XXXXX au fost depistate leziuni corporale neînsemnate.

Instanța de apel a constatat în fapt, că la 22 iunie 2016, inculpatul Anghel Ion, aflându-se la domiciliul comun din XXXXX, împreună cu soția sa, care este membru de familie, în urma unui conflict apărut între ei, a aplicat violență față de XXXXX, cauzându-i vătămări corporale neînsemnate.

În baza probelor administrate, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 78¹ Cod contravențional, ca maltratarea și alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale.

Instanța de apel a reținut că la caz nu sunt aplicabile prevederile art. 390 alin. (1) Cod de procedură penală, chiar dacă nu a fost demonstrată vinovăția în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 172 alin. (2), lit. b²) Cod penal, dar din materialele dosarului rezultă aplicarea violenței față de partea vătămată, ceea ce a condiționat după sine dereglarea sănătății de scurtă durată, până la 06 zile, și cauzarea vătămarilor corporale neînsemnate, de către inculpat.

Astfel, procesul penal a fost încetat, din motiv că fapta inculpatului constituie o contravenție.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței, deoarece apelul a fost greșit admis.

Recurentul a invocat, că fapta prevăzută de art. 78¹ Cod contravențional nu era în vigoare la data comiterii faptei prejudiciabile de către inculpat – 22 iunie 2016, intrând în vigoare abia la 16 septembrie 2016 în temeiul Legii nr. 196 din 28 iulie 2016.

Astfel, nu este clar din ce considerente instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului potrivit art. 78¹ Cod contravențional, inexistent la data comiterii infracțiunii și nu potrivit art. 78 Cod contravențional.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate a fost dovedită prin declarațiile părții vătămate XXXXX, făcute în cadrul urmăririi penale, la 25 iunie 2016, acestea fiind confirmate și prin plângerea părții vătămate Anghel M. din 24 iunie 2016, certificatul de evaluare psihologică din 24 iunie 2016, raportul de expertiză medico-legală nr. 132 din 29 iunie 2016, plângerea părții vătămate XXXXX din 06 iunie 2016, încheierea instanței de judecată din 07 iulie 2016 și ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Fără a declara ca fiind nule sau inadmisibile declarațiile părții vătămate depuse la urmărirea penală, conform art. 251 și art. 94 Cod de procedură penală, instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului potrivit art. 78¹ Cod contravențional.

La fel, instanța de apel nu a soluționat chestiunea legată de cheltuielile judiciare.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 13 martie 2018 a fost admis recursul ordinar, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea deciziei, instanța de recurs a reținut că, instanța de apel nu a apreciat fiecare probă administrată pe caz separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete, de fapt și de drept, indicate în rechizitoriu, nu a indicat motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul apărării, nefiind clar care probe au fost puse la baza condamnării și care dovezi au fost respinse.

Or, constatările neclare și divergente că: „vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin prin... declarațiile părții vătămate date în ședința de judecată, că inculpatul i-a propus să întrețină un raport sexual, în formă firească..., el nu și-

a dorit să întrețină un raport sexual în formă perversă cu ea..., în calitate de parte vătămată la 25 iunie 2016, ea a declarat că inculpatul a impus-o să întrețină relații sexuale în formă perversă..., în cadrul urmăririi penale, la 06 iulie 2016, partea vătămată a declarat că inculpatul i-a propus întreținerea relațiilor sexuale în formă perversă..., în plângerea părții vătămate din 24 iunie 2016, este indicat doar că soțul a lovit-o cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului... partea vătămată, în ședința de judecată, parțial a făcut declarații contradictorii declarațiilor făcute în cadrul urmăririi penale..., astfel, urmează a fi apreciate critic declarațiile părții vătămate făcute în cadrul cercetării judecătorești...”, nu corespunde criteriilor de apreciere a probelor administrate pe caz, prescrise în art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală.

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Mai mult, încadrând acțiunile inculpatului în baza art. 78¹ Cod contravențional, ca **maltratarea și alte acțiuni violente**, instanța de apel nu a descris fapta contravențională, considerată ca fiind dovedită, sub aspectul timpului, motivului și modului săvârșirii ei.

Totodată, și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi plângerile și declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală, cât și declarațiile inculpatului date la urmărirea penală și în prima instanță.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelurile declarate, în felul și esența probatorie în care acestea au fost enunțate.

7. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 iunie 2018, au fost admise apelurile, casată integral sentința, inclusiv din oficiu, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Anghel Ion a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa 5 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani.

S-a respins cerința procurorului privind încasarea de la Anghel Ion a cheltuielilor de judecată în sumă de 57 lei.

7.1. În motivarea deciziei instanța de apel a reținut că, acțiunile inculpatului Anghel Ion corect au fost încadrate juridic în baza art. art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca tentativă la săvârșirea infracțiunii de satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică sau psihică, asupra unui membru al familiei, precum și demonstrată pe deplin vinovăția acestuia în săvârșirea faptei prejudiciabile.

Versiunea inculpatului Anghel Ion că, în seara de 22 iunie 2016, careva violență fizică în privința părții vătămate XXXXX nu a aplicat, și nu a săvârșit nici o tentativă de a întreține un raport sexual forțat în formă perversă cu XXXXX, ci doar între ei s-a iscat o ceartă familială, în timpul căreia s-au exprimat cu cuvinte necenzurate reciproc, și s-au împins unul pe altul, a fost apreciată critic ca fără suport probatoriu, iar nerecunoașterea vinovăției nu constituie un temei de a

adopta o sentință de achitare, în condițiile în care la materialele dosarului sunt anexate suficiente probe pertinente și concludente, care demonstrează cu certitudine vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Declarațiile inculpatului au fost apreciate critic, depuse cu scopul eschivării acestuia de răspundere penală pentru fapta săvârșită.

În susținerea acestei concluzii, s-a notat raportul de expertiză medico-legală nr. 132 din 27 iunie 2016, potrivit căruia la XXXXX au fost depistate leziuni corporale ce condiționează după sine dereglarea sănătății de scurtă durată până la 6 zile și se califică ca vătămări corporale neînsemnate (f.d. 18-19), precum și certificatul de evaluare psihologică din 24 iunie 2016, eliberat de psihologul Instituției Medico-Sanitare Publică Centrul de Sănătate Cantemir, din care rezultă că, XXXXX, este traumatizată psihic de soțul sau Anghel Ion, care manifestă un comportament agresiv, formând conflicte nerezolvabile în relațiile lor, aducând la un tragedism traumatizant psihologic a soției, legat de un comportament exagerat cu elemente de relații neadecvate - exagerate față de soție.

La fel, instanța de apel a reținut ca pertinente și declarațiile părții vătămate, care a relatat despre tentativa inculpatului de a fi violată în formă perversă cu ulterioara aplicare a violenței în privința ei.

De asemenea, instanța de apel nu a constatat temeiuri de a pune la îndoială concluziile expertului judiciar descrise în raportul de expertiză medico-legală, concluziile psihologului din certificatul de evaluare psihologică a părții vătămate Anghel Marina.

Declarațiile inculpatului Anghel Ion, precum că în seara de 22 iunie 2016, a fost o certă în familie, în care reciproc s-au numit cu cuvinte necenzurate și s-au îmbrâncit, inclusiv dânsul i-a propus părții vătămate întreținerea unui raport sexual, însă a fost refuzat, și nu a avut nici o tentativă de a avea raport sexual în formă perversă contrar voinței părții vătămate, au fost apreciate critic, ca fiind o metodă de apărare, și care sunt combătute prin probele administrate la dosar.

Totodată, instanța de apel a mai menționat că, potrivit actului de învinuire și a rechizitoriului, inculpatului Anghel Ion i se incriminează că acesta nu și-a dus până la capăt intențiile din motive independente de voința sa, deoarece victima Anghel Marina, a opus rezistență și a reușit să fugă.

Analizând declarațiile părții vătămate XXXXX la acest aspect, ultima nu indica că a fugit din camera unde dormea împreună cu inculpatul, dar declara ca s-a ridicat din pat și s-a îndreptat spre ieșire, însă inculpatul s-a pus în ușă și nu i-a permis să iasă, apucând-o de mâini și târând-o în pat, respectiv, învinuirea în partea ce se referă la faptul că Anghel Ion nu și-a dus până la capăt intențiile din motive independente de voința sa, din motiv că victima XXXXX, a reușit să fugă, nu este confirmată prin probe pertinente, concludente și utile, și ca urmare sintagma „a reușit să fugă” a fost exclusă din învinuirea inculpatului.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Anghel Ion, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori

agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

A mai reținut instanța de apel că, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Drept urmare, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală, plățile necesare pentru efectuarea expertizelor vor fi achitate din contul mijloacelor bănești alocate de la bugetul de stat.

Concomitent, s-a reținut că, raportul de expertiză medico-legală nr. 132 din 22 iunie 2016, a fost ordonat de către organul de urmărire penală pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor corporale cauzate părții vătămate, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În consecință, instanța de apel a ajuns la concluzia de a respinge încasarea de la inculpatul Anghel Ion cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizei judiciare în sumă de 57 lei, or, potrivit art. 227 alin. (1) și art. 227 alin. (2) pct. 5), (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

8. Împotriva deciziei instanței de apel, la 16 august 2018, în termen, declară recurs ordinar procurorul, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea recursului, cu referire la temeiurile de drept prevăzute de pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel a interpretat eronat regulile de individualizare a pedepsei penale, a emis o soluție fără motivare corespunzătoare legală, fapte care au generat o soluție greșită și neîntemeiată din punct de vedere a legii procesuale penale și scopurilor legii penale și a pedepsei penale;

- instanța de apel neîntemeiat a respins cerința procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată în sumă de 57 lei.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal de asemenea menționează că, temeiurile pentru recurs pot fi invocate doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, fapt stipulat de alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs subliniază că, potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea

la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit conținutului recursului, recurentul invocă temeiurile de drept prevăzute în pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când: *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

9.1. Cu privire la argumentele recursului prin care se indică că, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent în acest sens nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Prin urmare, Colegiul penal conchide, că instanța de apel, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia de a admite apelurile declarate de către avocatul Josu Artur în numele inculpatului Anghel Ion și de către avocatul Chiriacov Grigore și inculpatul Anghel Ion și de a respinge cerința procurorului privind încasarea de la Anghel Ion a cheltuielilor de judecată în sumă de 57 lei, ce constituie cheltuieli pentru efectuarea expertizei judiciare, or, cheltuielile suportate de către organul de urmărire penală în speță nu sunt unele de natura de a impune cheltuieli neprogramate și neincluse în cheltuielile evidente suportate anume de către stat.

Astfel, art. 227 alin. (2) Cod penal stipulează, că cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Totodată, alin. (3) prevede, că cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 228 Cod de procedură penală (1) În modul prevăzut de legea procesuală penală, din sumele alocate de stat vor fi compensate următoarele cheltuieli judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, *experți*, specialiști, reprezentanții legali ai părții vătămate, ai părții civile:

- 1) cheltuielile făcute în legătură cu prezentarea la citare în organul de urmărire penală și în instanță;
- 2) cheltuielile de cazare;

3) salariul mediu pentru toată perioada de participare în procesul penal;
4) cheltuielile de reparare, restabilire a obiectelor care au fost deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea organului de urmărire penală sau a instanței.

(2) Organele, întreprinderile, instituțiile și organizațiile de stat sunt obligate să păstreze salariul mediu pentru toată perioada de timp în care partea vătămată, reprezentantul ei legal, asistentul procedural, interpretul, traducătorul, specialistul, expertul, martorul au participat în procesul penal la citarea organului de urmărire penală sau a instanței.

(3) Expertului și specialistului li se recuperează, de asemenea, costul materialelor care le aparțin și care au fost utilizate pentru executarea însărcinării respective.

(4) Expertul, specialistul, interpretul, traducătorul au dreptul la recompensă pentru executarea obligațiilor, afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu.

(5) Cheltuielile suportate de persoanele menționate la alin. (1) vor fi recuperate la cererea acestora în baza unei hotărâri a organului de urmărire penală sau a instanței în mărimea stabilită de legislația în vigoare.

Prin urmare, suma de 57 lei este compusă din efectuarea expertizei medico-legale privind depistarea leziunilor corporale (raportul nr. 132 din 29 iunie 2016 (f.d. 18–19, vol.I)), or, aceste cheltuieli sunt puse pe seama statului prin intermediul organelor de resort care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și necesare în vederea constatării faptei infracționale, însă nu constituie cheltuieli suplimentare suportate de către organul de urmărire penală sau de către instanță, în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau judecarea cauzei.

Așadar, Colegiul penal atestă, că instanța de apel întemeiat a reținut, că aceste cheltuielile sunt suportate de către organul de urmărire penală, care și are atribuția de a administra probele în vederea probării/combaterii acuzației aduse, însă aceste cheltuieli nu sunt de natura de a pune pe seama statului costuri suplimentare, sau exagerate, iar cheltuielile pentru efectuarea expertizei întru stabilirea cauzei decesului victimei, sunt evidente și necesare pentru a demonstra existența/lipsa bănuielii rezonabile privind comiterea infracțiunii.

9.2. Sunt neîntemeiate, în opinia Colegiului penal, și argumentele recurentului privind individualizarea incorectă a pedepsei stabilite inculpatului sub aspectul temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care stabilește că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul *când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Astfel, Colegiul penal relevă, că acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Cu referire la acest argument, Colegiul penal constată, că acesta nu conține indicarea unor concrete erori de drept, iar împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei instanței de apel, denotă că aceasta a constatat și a apreciat

corect circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Conform art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În conformitate cu art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, analizând în ansamblu totalitatea probelor administrate și cercetate în cadrul întregului proces penal, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a conchis, că vinovăția inculpatului este deplin dovedită și acțiunile lui Anghel Ion corect au fost încadrate în baza art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal.

Totodată Colegiul penal atestă, că instanța de apel corect a stabilit măsura și mărimea pedepsei în privința inculpatului, la aprecierea căreia a luat în considerație, că suspendarea condiționată a executării acesteia pentru perioada de probațiune de 2 ani, este una legală, echitabilă și direct proporțională gravității faptei comise, luând în considerație atitudinea inculpatului față de fapta comisă, cât și comportamentul acestuia în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului, pentru infracțiunea comisă, instanța de apel nu a comis erori de drept, pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și

întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Anghel Ion XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **21 decembrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor